Súd:	Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka:	14Co/124/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu:	6311207188
Dátum vydania rozhodnutia:	26. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Eva Dzúriková
ECLI:	ECLI:SK:KSBB:2024:6311207188.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Jána Auxta a JUDr. Anny Snopčokovej, v právnej veci žalobcov: 1/ A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. D., E. X, F. F. XXXX/X, G. a žalobcu 2/ H. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. D., E. - I., J. XXX, obaja žalobcovia zastúpení Advokátskou kanceláriou Advocatur Gémeš, Filipová & Partner AG, a. s., Lichtenštajnské kniežatstvo, Vaduz, Städle 17, konajúci prostredníctvom organizačnej zložky Boom & Smart Slovakia, Banská Bystrica, Dolná 6A, IČO: 53 096 428, za ktorú koná advokátka a vedúca organizačnej zložky K. H. B., proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, Bratislava, Račianska 71, o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, o odvolaní žalobcov 1/, 2/ a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Brezno sp. zn. 7C/105/2011 – 743 zo dňa 29.10.2019, v súčasnosti vedenom Okresným súdom Banská Bystrica – pracovisko Brezno pod sp. zn. BR -7C/105/2011, takto

r o z h o d o l :

I. Rozsudok Okresného súdu Brezno č. k. 7C/105/2011 – 743 zo dňa 29.10.2019 m e n í tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 900,- Eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy a žalobcovi 2/ sumu 900,- Eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšku súd žalobu žalobcov 1/, 2/ z a m i e t a .

III. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Brezno (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo aj „okresný súd“) výrokom I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 890,27 Eur a žalobcovi 2/ sumu 890,27 Eur, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. vo zvyšku žalobu žalobcov 1/ a 2/ zamietol. Výrokom III. vyslovil, že súd priznáva žalovanej voči žalobcovi 1/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 95,86 % a výrokom IV. súd priznal žalovanej voči žalobcovi 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 95,62 % trov konania. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobcovia 1/, 2/ žalobou uplatnili nárok na náhradu škody a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 33 200,- Eur na základe zákona č. 514/2003 Z. z., pričom súd žalobcom priznal náhrad vzniknutej škody vo výške 890, 27 Eur titulom trov obhajoby v trestnom konaní a vo zvyšku žalobu zamietol ako nedôvodnú.

2. V priebehu predchádzajúceho konania už o odvolaní proti vyššie uvedenému rozsudku súdu prvej inštancie rozhodoval Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací a tento rozsudkom č. k. 14Co/2/2020 – 915 zo dňa 14.12.2021 rozhodol tak, že výrokom I. odvolanie žalobcov 1/, 2/ proti výroku I. rozsudku odmietol; výrokom II. rozsudok Okresného súdu Brezno č. k. 7C/105/2011 – 743 zo dňa 29.10.2019 zmenil tak, žalobu žalobcov 1/, 2/ zamietol. Výrokom III. žalobcom 1/, 2/ uložil povinnosť

každému zvlášť zaplatiť žalovanej náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia, ktorým súd rozhodne o ich výške.

3. Žalobcovia 1/, 2/ rozsudok odvolacieho súdu napadli dovolaním v jeho výrokoch II. III.. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací uznesením sp. zn. 9Cdo/161/2022 zo dňa 23.08.2023 rozsudok krajského súdu zo dňa 14.12.2021 sp. zn. 14Co/2/2020 v jeho výroku II. a III. zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie.
3.1 V odôvodnení uznesenia dovolací súd uviedol, že nezdieľa názor dovolateľov, že odvolací súd zasiahol do výsledkov trestného konania. Odvolací súd v odôvodnení poukázal na to, že na základe výsledkov z opakovaného dokazovania v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov iba skúmal, či vznesenie obvinenia a neskoršie postavenie žalobcov pred súd, ako obžalovaných na základe obžaloby, bolo založené na dostatočne zistenom skutkovom základe, t.j. na zistenom konaní obžalovaných dôvodne zakladajúcom podozrenie zo spáchania trestného činu alebo naopak, či bolo potrebné dospieť k záveru, že vznesenie obvinenia žalobcom 1/, 2/ a ich trestné stíhanie bolo od počiatku nedôvodné, celkom bez zákonného podkladu, či bolo zjavným excesom orgánov činných v trestnom konaní a či tak žalobcovia boli bez akéhokoľvek dôvodu a bez vlastného zavinenia či pričinenia nezákonne trestne stíhaní. Ak pri tom vychádzal predovšetkým z obsahu prepisov záznamov telefonickej prevádzky žalobcu 1/ zachytávajúcich telefonický rozhovor so žalobcom 2/, ktorý dôkaz si zhodne so súdom prvej inštancie pre účely civilného konania posúdil ako prípustný v zmysle čl. 16 ods. 2 CSP v spojení s čl. 3 ods. 1 CSP, nemožno jeho procesný postup označiť za svojvoľný či arbitrárny. Súd dovolací vyhodnotil ako nespôsobilú založiť prípustnosť dovolania dovolaciu námietku žalobcov týkajúcu sa nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov odvolacím súdom, ktoré bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnostnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, a to preto, že hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade odvolaciemu súdu, ktorý dokazovanie zopakoval a pokiaľ súd nesprávne vyhodnotil niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama o sebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ nezakladá.
3.2 Dovolací súd tiež uviedol, že obsah spisu v ničom neopodstatňuje ani tvrdenie dovolateľov, že odvolací súd sa nezaoberal ich odvolacou argumentáciou a svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil. Odvolací súd pristúpil k zmene odvolaním napadnutého rozsudku v časti, ktorou súd prvej inštancie uložil povinnosť žalovanej zaplatiť každému zo žalobcov sumu 890,27 Eur titulom náhrady škody spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia a odvolací súd v tejto časti žalobu zamietol z dôvodu nepreukázania uplatňovaného nároku. Vo zvyšnej časti uplatneného nároku na náhradu škody súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu, že žalobcovia nepreukázali vznik škody. Rozhodnutie odvolacieho súdu tak v tejto časti tvorí jeden celok s potvrdeným rozhodnutím súdu prvej inštancie a ich odôvodnenia, podľa názoru dovolacieho súdu súhrnne dávajú odpovede na rozhodné otázky pri posudzovaní vecnej (ne)opodstatnenosti podanej žaloby i uplatneného riadneho opravného prostriedku tak žalobcov, ako aj žalovanej.
3.3 Ďalej sa dovolací súd venoval otázke výkladu pojmu zavinenia si väzby samotnou osobou, ktorá žiada o náhradu škody a k uvedenej poukázal na viaceré rozhodnutia a stanoviská Najvyššieho súdu ČSSR a Slovenskej republiky a konštatoval, že rozhodovacia prax dovolacieho súdu sa ustálila v závere, že zavinenie žalobcu na uvalení väzby nemožno vidieť len v tom, že išlo o osobu predtým niekoľkokrát súdne trestanú pre obdobný trestný čin, ak neexistovali žiadne iné objektívne okolnosti spočívajúce v aktívnom konaní či postoji obvineného, ktoré by dali príčinu na jeho vzatie do väzby.
3.4 Uviedol, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy žalobcov náhradu žalobcom nepriznal, pretože bol toho názoru, že žalobcovia si väzbu zavinili sami, keď skutočne plánovali na Slovensku činnosť, ktorá je popísaná v rozhodnutí o vznesení obvinenia, aj v uznesení o väzbe, vychádzajúc pritom najmä zo záznamu z telekomunikačnej prevádzky mobilného telefónu žalobcu 1/.
3.5 Ako je zrejmé z napadnutého rozhodnutia, odvolací súd, stotožňujúc sa so závermi súdu prvej inštancie, pri posudzovaní dôvodnosti nároku žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy (za trestné stíhanie a nezákonnú väzbu) v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. vychádzal len zo skutočnosti, že žalobcovia mali v úmysle porušiť trestnoprávnu normu právneho poriadku Slovenskej republiky a na takéto konanie sa aktívne pripravovali. Svoje rozhodnutie, obdobne ako i súd prvej inštancie v zmenenom rozsudku, ťažiskovo založil predovšetkým na zistených osobných postojoch žalobcov 1/, 2/ k problematike ochrany prírody, živočíchov v nej žijúcich a ich postojoch k normám upravujúcim ochranu prírody živočíchov a rastlín a k spoločenským hodnotám, vyplývajúcich z obsahu prepisov záznamov telefonickej prevádzky žalobcu 1/, zachytávajúcich telefonický rozhovor so žalobcom 2/.

3.6 Ak odvolací súd svoje závery o naplnení negatívneho predpokladu vzniku nároku na náhradu škody v zmysle § 8 ods. 6 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z. (t.j. zavinenie si väzby poškodeným) založil výlučne na závere (pozri bod 55. odôvodnenia), že: „pokiaľ sa žalobcovia plánovite pripravovali na porušenie trestnoprávnej normy, museli rátať i s prípadným postihom, resp. následkami takého svojho konania v podobe možného trestného stíhania. Za takto zisteného skutkového stavu odvolací súd dospel k záveru, že je krajne nespravodlivé a v rozpore s hodnotami, ktoré sú právnymi normami Slovenskej republiky chránené, aby bola žalobcom priznaná náhrada nemajetkovej ujmy za konanie žalobcov, ktoré v trestnom konaní preukázané nebolo a pre ktoré boli žalobcovia z dôvodu dôkaznej núdze spod obžaloby oslobodení“, dovolací súd dospel v preskúmavanom prípade k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci a napĺňa dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.
V kontexte prejednávanej veci preto nemožno jednoznačne vidieť zavinenie za uvalenie väzby len v tom, že z výsledkov vykonaného dokazovania, predovšetkým zo záznamu telefonickej prevádzky žalobcu 1/ zachytávajúcich telefonický rozhovor so žalobcom 2/ pre účely trestného konania, navyše posúdeného ako neprípustného dôkazu, mal odvolací súd za preukázané, že žalobcovia sa pripravovali na porušenie trestnoprávnej normy, ako ani v tom, že existovala dôvodná obava, že žalobcovia, ako obvinení, budú v trestnom konaní pôsobiť na svedkov alebo spoluobvinených, alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie.
3.7 Dovolací súd uviedol, že pokiaľ dovolatelia okrajovo namietali i to, že súdy nižšej inštancie odvodzovali zavinenie si väzby i trestného stíhania žalobcami od tej istej skutočnosti, poukazujúc pri tom na rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 28. mája 2003 sp. zn. 25Cdo/1002/2002, v zmysle ktorého zavinenie na vzatí do väzby nie je možné stotožňovať so zavinením na začatí trestného stíhania, dovolací súd uviedol, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky nemožno považovať za rozhodnutie dovolacieho súdu v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 CSP.
3.8 Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, dovolací súd konštatoval, že otázkou, tak ako ju formulovali dovolatelia a vyriešenie ktorej viedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu, sa dovolací súd vo svojej rozhodovacej praxi dosiaľ nezaoberal a preto uviedol nasledovné:
Súd v trestnom konaní vedenom pre trestný čin pytliactva podľa § 181 ods. 1 a ods. 2 písm. c/ zákona č. 140/1961 Zb., platného do 31. decembra 2005 a za trestný čin porušovania ochrany rastlín a živočíchov podľa § 181c ods. 1 písm. b/, ods. 3. písm. a/, ods. 4 písm. c/ zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005 (v štádiu pokusu) žalobcov spod obžaloby oslobodil z dôvodu, že nebolo objektívne preukázané, že by sa obžalovaní boli dopustili trestnej činnosti tak, ako im bola v obžalobe kladená za vinu. Ak súd v trestnom konaní oslobodil žalobcov (obžalovaných) spod obžaloby a dôvodom tohto oslobodenia neboli skutočnosti uvedené v zákonnom ustanovení § 8 ods. 6 písm. g/ zákona č. 514/2003 Z. z. (nedostatok trestnej zodpovednosti, zánik trestnosti, zmena zákona, udelenie milosti alebo amnestia), nemôže potom civilný súd svojvoľne vyhodnocovať dôvody oslobodenia spod obžaloby. Rovnako podľa názoru dovolacieho súdu nemôže civilný súd ani polemizovať so závermi trestného súdu, ktorý obžalovaných spod obžaloby oslobodil a svoje závery opierať o skutočnosti (civilnému súdu) svedčiace o príprave žalobcov na protiprávnu činnosť, ak toto vývojové štádium trestného činu (príprava), pre podozrenie zo spáchania ktorého boli žalobcovia v trestnom konaní obvinení, nebolo z hľadiska noriem trestného práva hmotného trestné. Za tejto situácie dovolací súd nevzhliadol správnou aplikáciu zásady ex iniuria ius non oritur.
Pokiaľ odvolací súd svoje rozhodnutie založil predovšetkým na skutočnostiach získaných zo záznamov z telekomunikačnej prevádzky mobilného telefónu žalobcu 1/, dovolací súd v tomto ohľade vo všeobecnosti poukazuje tiež na názor Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovený v uznesení I. ÚS 273/2021, že „ani v konaní o náhradu škody spôsobenej orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, v ktorom si fyzická osoba uplatňuje nárok v súvislosti s rozhodnutím o väzbe, nemôžu všeobecné súdy ignorovať záver všeobecných súdov rozhodujúcich v trestnej veci obvineného o nezákonnosti dôkazov (nelegálnych odposluchov, resp. záznamov vyhotovených ich prepisom) zabezpečených orgánmi činnými v trestnom konaní, ktorá skončila oslobodením obvineného spod obžaloby.“
3.9 Dovolací súd tak konštatoval, že za daných okolností spočíva rozhodnutie odvolacieho súdu a jeho argumentácia prezentujúca závery o možnosti použitia nezákonných záznamov z odpočúvania telekomunikačnej prevádzky (ako aj ich samotné posúdenie) v súvislosti s posúdením miery zavinenia žalobcov pri uvalení väzby a na vzniku trestného stíhania na nesprávnom právnom posúdení veci, čo napĺňa i dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.
Vzhľadom na to, že dovolaním napadnutý rozsudok (v riešení otázky zavinenia si väzby osobami žiadajúci náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. a pri aplikácii právnej zásady ex iniuria ius

non oritur, od ktorých záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu) spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP), dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v žalobcami napadnutom II. a III. výroku zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP) s tým, že náprava zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu je v tomto prípade možná i postačujúca (§ 449 ods. 2 CSP). V ďalšom konaní je odvolací súd právnym názorom dovolacieho súdu viazaný (§ 455 CSP). Záverom dovolací súd uviedol, že v novom rozhodnutí odvolací súd rozhodne znova o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

4. Po zrušení a vrátení veci odvolací súd vec opätovne prejednal, postupujúc viazaný právnym názorom vysloveným vo vyššie uvedenom uznesení Najvyššieho súdu, ktorým rozsudok odvolacieho súdu zrušil vo výroku II. a výroku III. predchádzajúceho rozsudku sp. zn. 14Co/2/2020 zo dňa 14.12.2021.

5. Dovolací súd nezrušil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým odvolanie žalobcov 1/, 2/ proti výroku I. Okresného súdu Brezno č. k. 7C/105/2011 – 763 odmietol.

6. Odvolanie žalobcov 1/, 2/ bolo odmietnuté odvolacím súdom len pokiaľ sa týka napadnutého výroku I., ktorým bola žalovanej uložená povinnosť žalobcovi 1/ zaplatiť sumu 890,27 Eur a žalobcovi 2/ rovnako sumu 890,27 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku z dôvodu, že predmetným výrokom bolo žalobcom 1/, 2/ do uvedenej časti sumy 890,27 Eur vyhovené. Žalobcovia 1/, 2/ podávajúci odvolanie tak v zmysle § 359 CSP neboli oprávnenými osobami na podanie odvolania proti rozhodnutiu, ktoré im bolo v danej (vyhovujúcej) časti na prospech. Vzhľadom však na skutočnosť, že výrok I. rozsudku bol napadnutý i odvolaním žalovanej, ktorej bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ a žalobcovi 2/, potom i rozhodnutie o nároku na náhradu škody v rozsahu priznaného plnenia sumy 890,27 Eur bolo predmetom odvolacieho prieskumu v prejednávanej veci.

7. Odvolací súd konštatuje, že v prejednávanej veci je predmetom prieskumnej a rozhodovacej činnosti odvolacieho súdu v poradí tretí rozsudok vo veci o uplatnenom nároku na náhradu škody žalobcov 1/, 2/ a nároku na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej žalobcom 1/, 2/ v súvislosti s trestným stíhaním, ktoré bolo v rozsahu jedného mesiaca vedené i väzobne v prípade oboch žalobcov a ktoré trestné stíhanie bolo skončené oslobodením spod obžaloby oboch žalobcov, ktorá kládla žalobcom za vinu spáchanie trestného činu pytliactva podľa § 181d ods. 1, 2 písm. c/ Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona a trestný čin porušovania ochrany rastlín a živočíchov podľa § 181c ods. 1 písm. b/, 3 písm. a/, 4 písm. c/ Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona. Vzhľadom na oslobodenie spod obžaloby súdom prvej inštancie, ktoré rozhodnutie bolo potvrdené v odvolacom konaní odvolacím súdom, (resp. odvolanie prokurátora bolo zamietnuté), majú žalobcovia uznesenie o vznesení obvinenia, ako aj uznesenie, ktorým boli žalobcovia 1/, 2/ vzatí do väzby, za rozhodnutia nezákonné a na základe uvedeného žalobou uplatňujú nárok podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

8. K uvedenému odvolací súd uvádza s poukazom na pomerne širokú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, že napr. v uznesení NS SR sp. zn. 4Cdo/183/2009 bolo konštatované, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Taktiež v rozhodnutí NS SR sp. zn. 3Cdo/194/2010 najvyšší súd uviedol, že ten, proti komu bolo stíhanie zastavené alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby má podľa § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (R 35/1991). Na podstate týchto právnych záverov vo vzťahu k prípadom škôd vzniknutých za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. zotrvala súdna prax i po prijatí zákona 514/2003 Z. z., ktorý zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (teda bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania.

9. Žalobcovia 1/, 2/ podanou žalobou uplatňovali nárok na náhradu škody vzniknutej v súvislosti s ich trestným stíhaním, pozostávajúcej z trov právneho zastúpenia vzniknutých v trestnom konaní na obhajobu žalobcov ako obvinených (neskôr obžalovaných), nárok na náhradu škody pozostávajúcej z nákladov spojených s prevozom osobných vecí žalobcov 1/, 2/, návštev žalobcov ich rodinnými príslušníkmi vo výkone väzby, nárok na náhradu škody, predstavujúcej spotrebované finančné prostriedky zaslané žalobcom do väzby a ďalších hotových výdavkov. Uplatnenou žalobou sa žalobcovia domáhali tiež priznania náhrady nemajetkovej ujmy, každý vo výške 33.200,- Eur.

10. Pokiaľ sa týka uplatneného nároku na náhradu škody, súd prvej inštancie žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 890,27 Eur a rovnako žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 2/ sumu 890,27 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Vo zvyšku uplatneného nároku na náhradu škody žalobu zamietol. Žalobcom priznaná suma 890,27 Eur podľa záverov súdu prvej inštancie predstavuje trovy právneho zastúpenia vzniknuté v trestnom konaní každému zo žalobcov, pričom súd prvej inštancie v tejto otázke vychádzal z trestného spisu Okresného súdu Brezno sp. zn. 2T/85/2005, ktorý mal pre potreby rozhodnutia vo veci pripojený. Súd prvej inštancie uviedol, za ktoré konkrétne úkony právnej služby vyplývajúce z trestného spisu priznal žalobcom náhradu. V odôvodnení rozhodnutia, v odseku 60. odvolaním napadnutého rozsudku súd prvej inštancie menovite a položkovito uviedol úkony právnej služby s určením dátumu ich vykonania a výškou odmeny advokáta, za ktoré žalobcovi 1/ náhradu takto vzniknutej škody priznal. Súd dôvodil, že i vzhľadom na námietku žalovanej, ktorá tvrdila, že žalobca 1/ nepreukázal rozsah uplatnenej náhrady škody, vyplývajúci z trov právneho zastúpenia, súd priznal žalobcovi 1/ náhradu za tie trovy právnej služby, ktoré vyplývajú z trestného spisu, spolu vo výške 890,27 Eur, ako v prípade žalobcu 1/, tak aj v prípade žalobcu 2/.

11. V podanom odvolaní žalovaná namietala, že v prejednávanej veci žalobcovia 1/, 2/ nepreukázali reálne vynaloženie takýchto nákladov, nepreukázali, že by trovy právneho zastúpenia žalobcovia zo svojho majetku skutočne uhradili. Uvedená argumentácia predstavuje jednu z odvolacích námietok žalovanej.

12. Odvolací súd k uvedenému dodáva, že k uplatnenému nároku na náhradu škody spočívajúcej v trovách právneho zastúpenia, vzniknutých v súvislosti s trestným konaním, žalobcovia v konaní predkladali listinné dôkazy - faktúry vystavené advokátskou kanceláriou, resp. advokátskymi kanceláriami (AK Šmehlík, Křivánek a K. K. L. - advokát) a teda súdu predložili listinné dôkazy preukazujúce fakturovanie odmeny advokáta za úkony právnej služby. K úhrade fakturovaných služieb a vzniknutých trov právneho zastúpenia žalobcovia v konaní predložili dôkaz - prehlásenie K. K. L., nachádzajúce sa na č. l. 534 spisu, ktorý dôkaz vykonal súd prvej inštancie konajúci vo veci a dokazovanie v tomto rozsahu zopakoval i odvolací súd prečítaním predmetného prehlásenia K. K. L. na odvolacom pojednávaní. Z uvedeného vyplýva, že K. K. L., ako zástupca Advokátskej kancelárie Gereg a Messingerová, s. r. o., učinil prehlásenie o tom, že faktúry č. 2004/095 zo dňa 26. 10. 2004, č. 2005/182 zo dňa 30. 11. 2005, č. 2004/083 zo dňa 30. 09. 2004 a č. 2004/100 zo dňa 15. 11. 2004 boli vystavené advokátskou kanceláriou, resp. právnou predchodkyňou, kedy túto tvorilo združenie advokátov L., M., L.. K. K. L. prehlásil, že uvedené faktúry boli vystavené a aj uhradené v plnej výške a riadne evidované v účtovníctve advokátskej kancelárie. Ďalej prehlasujúci advokát uviedol, že H. H. a A. B. boli klientmi vyššie uvedenej advokátskej kancelárie, pričom ich agendu v tom čase vybavoval N. N. L.. Ostatné, vzhľadom na odstup času, k veci uviesť nevedel. Uvedený listinný dôkaz predkladaný žalobcami má preukázať reálny vznik nákladov žalobcov, t. j. reálny úbytok na majetku žalobcov 1/ a 2/.

13. Podľa § 17 ods. 1 a § 18 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu, sa uhrádza skutočná škoda. Žalobcovia ako skutočnú škodu uplatnili (okrem iných) trovy obhajoby v trestnom konaní. Zvoliť si obhajcu v trestnom konaní bolo nesporným právnom ako žalobcu 1/, tak aj žalobcu 2/, ktorí sami právnické vzdelanie nemajú. Keďže zákon č. 514/2003 Z.z vo svojich ustanoveniach nedefinuje právny pojem „škoda“ je potrebné subsidiárne vychádzať z ustanovení Občianskeho zákonníka. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa uhrádza skutočná škoda, a to, čo poškodenému ušlo - ušlý zisk. Vo všeobecnosti sa v rovine právnej teórie a praxe považuje za škodu ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného. Skutočná škoda predstavuje takú ujmu, ktorá znamená zmenšenie majetkového stavu poškodeného, oproti stavu pred škodnou udalosťou a je objektívne vyjadriteľná peniazmi. Za ušlý zisk a považuje ušlý majetkových prospech spočívajúci v nezväčšení majetku poškodeného, ktoré by bolo možné (nebyť škodnej udalosti) dôvodne očakávať s ohľadom na pravidelný beh vecí.

14. Žalobcovia v súdenej veci listinnými dôkazmi preukazovali predovšetkým vznik trov právneho zastúpenia, avšak v konaní nepredložili dôkaz preukazujúci realizovanú úhradu trov obhajoby. Uvedené mal v konaní preukazovať dôkaz - prehlásenie advokáta K. K. L.. Tento dôkaz však odvolací súd vyhodnotil obdobne ako súd prvej inštancie, s rovnakým záverom o tom, že uvedené nepreukazuje reálny vznik škody, reálny úbytok v majetkovej sfére žalobcu 1/ alebo žalobcu 2/. Z uvedeného prehlásenia menovaného advokáta totiž nevyplýva kedy a predovšetkým kým boli ním uvádzané faktúry

uhradené, či takúto úhradu učinil žalobca 1/ alebo žalobca 2/. Uvedeným prehlásením teda nie je preukázaný úbytok v majetkovej sfére či už žalobcu 1/ alebo žalobcu 2/, a teda žalobcovia 1/, 2/ neuniesli bremeno dôkazu v otázke skutočného vzniku škody, spočívajúcej v trovách právneho zastúpenia, nakoľko žiadnym dôkazom nepreukázali zmenšenie majetku žalobcu 1/ alebo žalobcu 2/ v dôsledku úhrady trov právneho zastúpenia v trestnom konaní. Navyše, pri hodnotení objektívnosti prekladaného dôkazu nemožno opomenúť tú okolnosť, že advokátska kancelária L.- M.- L. zastupovala žalobcov ako obvinených, neskôr obžalovaných, v trestnom konaní a neskôr, po personálnych zmenách v advokátskej kancelárii, háji záujmy žalobcov v predmetnom civilnom konaní advokátska kancelária K. N. L. (AK Advocatur Gémeš, Filipová & Partner AG) a teda jeden zo zastupujúcich advokátov vypovedá o okolnosti dôležitej pre rozhodnutie súdu o veci, pričom od spôsobu uvedenia tejto okolnosti závisí úspech jeho bývalých klientov v civilnom konaní, v ktorom žalobcom opätovne zastupuje jeden z právnych zástupcov pôvodnej advokátskej kancelárie. I odvolací súd v predkladanom dôkaze postráda záruku objektívnosti, predovšetkým je však podstatné konštatovať, že predmetným prehlásením advokáta vo vyššie uvedenom znení nie je preukázaný úbytok v majetkovej sfére či už žalobcu 1/ alebo žalobcu 2/.

15. Pokiaľ žalobcovia v podanom odvolaní argumentujú: „Vzhľadom na odstup času nie je možné uplatnenú náhradu trov pôvodného konania v časti náhrady cestovných nákladov a náhrady straty času advokátov dokladovať inak ako predloženými faktúrami č. 2004/100, č. 2004/092, i keď táto vzhľadom na početnosť ďalších úkonov právnej služby vykonaných mimo sídla kancelárie obhajcov by bola podstatne vyššia“, odvolací súd uvádza, že okolnosť „odstupu času“ ako i argumentácia, že náhrada cestovných nákladov by bola vzhľadom na početnosť úkonom podstatne vyššia, je právne irelevantná, nakoľko je výsostne na rozhodnutí žalobcu (žalobcov), akého nároku a v akej výške sa bude žalobou domáhať a je zároveň jeho povinnosťou a zodpovednosťou za výsledok konania uniesť bremeno dôkazu, teda v konaní nielen tvrdiť, ale svoje tvrdenie i preukázať. Bolo tiež zodpovednosťou žalobcov uschovať si a disponovať dokladmi o úhrade trov právneho zastúpenia v trestnom konaní, pokiaľ sa ich náhrady mienili domáhať v konaní civilnom.

16. V prejednávanej veci žalobca 1/, 2/ nepreukázal vznik škody, spočívajúcej v úhrade trov právneho zastúpenia vzniknutých s trestným konaním, nakoľko žiadnym z predkladaných či označených dôkazov nepreukázal reálny úbytok v majetkovej sfére žalobcu 1/ alebo žalobcu 2/. Z uvedených dôvodov odvolací súd pristúpil k zmene odvolaním napadnutého rozsudku v časti, ktorou súd prvej inštancie uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 890,27 Eur, ako aj žalobcovi 2/ sumu 890,27 Eur titulom náhrady škody, spočívajúce v trovách právneho zastúpenia a odvolací súd v tejto časti žalobu žalobcov zamietol z dôvodu nepreukázania uplatňovaného nároku.

17. Vo zvyšnej časti uplatneného nároku na náhradu škody súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu, že žalobcovia nepreukázali vznik škody. V tejto súvislosti odvolací súd považuje zamietajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie o takto uplatnenom nároku za vecne správne a postupom podľa § 387 ods. 2 CSP sa v tejto časti stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie a jeho odôvodnením a na neho v podrobnostiach poukazuje.

18. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

19. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v otázke posúdenia nároku na náhradu škody uplatnenej žalobcami v konaní v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. S prihliadnutím na odvolacie dôvody uvedené žalobcami v ich odvolaní týkajúceho sa uplatneného nároku na náhradu škody, ktorý súd žalobcom nepriznal z dôvodu neunesenia bremena dôkazu v otázke vzniku škody (okrem trov právneho zastúpenia vyplývajúcich z trestného spisu), odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie žalobcov v tejto otázke - nároku na náhradu škody nie je dôvodné. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozhodnutí vo veci samej ako aj s jeho dôvodmi stotožňuje a na tieto poukazuje, pričom zároveň konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok; čo sa týka preskúmania

veci samej, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby žalobcov dospel k správnym skutkovým a právnym záverom a rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť dôvodov obsiahnutých v odôvodnení rozsudku týkajúcich sa zamietnutia žaloby žalobcov v časti nároku na náhradu škody.

20. Nad rámec uvedeného odvolací súd, viazaný dôvodmi odvolania (§ 380 CSP), k jednotlivým odvolacím námietkam, týkajúcim sa položiek nároku na náhradu škody uvádza, že žalobca 1/ ako aj žalobca 2/ uplatnili nárok na náhradu škody, vzniknutej spotrebovaním finančných prostriedkov v ústave na výkon väzby žalobcom 1/, ako aj žalobcom 2/, ktoré boli obom žalobcom jednotlivo do ústavu na výkon väzby zasielané rodinnými príslušníkmi alebo advokátskou kanceláriou. Odvolací súd uvádza, že z listinných dôkazov predložených žalobcami k uplatnenému nároku - konkrétne žalobcom 1/, z č. l. 23 spisu vyplýva, že poštovým poukazom odosielateľ - Advokátska kancelária L., M., L. dňa 22. 09. 2004 zaslala adresátovi - A. B., nar. XX. XX. XXXX, do Ústavu na výkon väzby, F. X, B. B., sumu 5.000,- Sk. Uvedený listinný dôkaz preukazuje poukázanie finančných prostriedkov vo výške 5.000,- Sk menovanou advokátskou kanceláriou prijímateľovi A. B. do ústavu na výkon väzby, avšak nepreukazuje okolnosť vzniku škody na strane žalobcu 1/ A. B., nakoľko uvedený dôkaz nepreukazuje úbytok vo sfére majetku žalobcu 1/, naopak, preukazuje nárast majetku žalobcu 1/ o sumu 5.000,- Sk, pričom z uvedeného nie je zrejmé, akým spôsobom žalobca 1/ s finančnou hotovosťou naložil, či z tejto nejakú čiastku (v konkrétnej výške) v ústave na výkon väzby spotreboval a na aký účel. Žalobca uvedeným nepreukázal, že by mu počas výkonu väzby vznikli skutočné náklady napr. na nákup potravín, hygienických potrieb, či že by mu v súvislosti s výkonom väzby alebo vo výkone väzby vznikli akékoľvek reálne náklady (ktoré by uhrádzal zo sumy jemu poukázanej). Uvedený poštový poukaz tak nie je spôsobilý preukázať vznik škody na strane žalobcu 1/, nakoľko prijatie finančných prostriedkov žalobcom, hoc vo výkone väzby, nijakým spôsobom nepreukazuje zmenšenie majetkového stavu poškodeného, úbytok v jeho majetkovej sfére.

21. Rovnaký záver možno konštatovať i v súvislosti s listinným dôkazom, týkajúcim sa žalobcu 2/ H. H. (poštové poukážky, nachádzajúce sa na č. l. 24, 25 a 32). Z poštového poukazu, nachádzajúceho sa na č. l. 24, vyplýva, že adresátom, resp. prijímateľom sumy 5.000,- Sk je H. H., nar. XX. XX. XXXX, nachádzajúci sa v Ústave na výkon väzby, F. X, B. B., odosielateľom je H. H., ktorý dňa 08. 10. 2004 poukázal H. H., nar. XX. XX. XXXX, sumu 5.000,- Sk. Z listinného dôkazu na č. l. 25 vyplýva, že rovnakému adresátovi - H. H., nar. XX. XX. XXXX, bola poukázaná suma 5.000,- Sk odosielateľom - Advokátskou kanceláriou L., M., L., a to dňa 11. 10. 2004 a rovnaký odosielateľ - Advokátska kancelária L., M., L. poukázal žalobcovi 2/ H. H. do ÚVV, B. B., sumu 5.000,- Sk dňa 22. 09. 2004. I k uvedeným listinným dôkazom je potrebné prijať záver, že tieto preukazujú len prírastok v majetkovej sfére žalobcu H. H. trikrát po 5.000,- Sk, avšak nepreukazujú ďalšie ich vynaloženie, spotrebovanie týchto finančných prostriedkov v ÚVV, resp. v súvislosti s trestným konaním žalobcom 2/, a teda nie sú spôsobilé preukázať vznik škody na strane žalobcu 2/, zmenšenie majetku žalobcu 2/.

22. Pokiaľ žalobcovia v podanom odvolaní argumentovali poukazom na časť odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/148/2015, v ktorom bolo uvedené, že „nemožno za situácie preukázania vynaloženia výdavkov žalobcom v čase výkonu väzby a v bezprostrednej súvislosti s pobytom v nej hypoteticky uvažovať o tom, či by tieto výdavky vynaložil žalobca na slobode“ v danom prípade sa nejedná o totožnú, či obdobnú situáciu, nakoľko v súdenej veci nebola naplnená premisa „preukázania vynaloženia výdavkov v čase výkonu väzby“, keďže žalobcovia obaja zhodne preukazovali listinnými dôkazmi „len“ prijatie finančných prostriedkov do výkonu väzby, teda zväčšenie majetku o uvedené sumy, avšak nepreukazovali ich čo i len čiastočné spotrebovanie, vznik výdavkov. Z uvedených dôvodov bol správny záver súdu prvej inštancie o tom, že predmetnými listinnými dôkazmi žalobcovia 1/, 2/ vznik škody nepreukázali a preto bolo potrebné žalobu v tejto časti uplatňovaného nároku na náhradu škody vzniknutej tvrdením spotrebovaním finančných prostriedkov ÚVV zamietnuť ako nedôvodnú.

23. Pokiaľ sa týka nároku na náhradu škody vzniknutej vynaložením nákladov v súvislosti s ubytovaním v B. B. v hoteli O., z listinného dôkazu predloženého žalobcom 2/ na č. l. 22 spisu vyplýva, že ide o hotelový účet za ubytovanie navýšený o miestny poplatok, celkovo vo výške 1.842,- Sk H. H., bytom E., N. I. XXXX H. B. B. v hoteli O. zo dňa 07. 10. 2004 do dňa 08. 10. 2004. Uvedený listinný dôkaz preukazuje, že sa ubytoval syn žalobcu (v čase, kedy sa žalobca 2/ nachádzal na území SR vo väzbe), ktorý bol v tom čase plnoletý a v prípade preukázania príčinnej súvislosti s vedeným trestným konaním,

aktívne vecne legitimovanou osobou na uplatnenie takéhoto nároku by bol plnoletý syn žalobcu 2/, ktorý uvedené náklady vynaložil a nie samotný žalobca 2/. Ani v tomto čiastkovom nároku na náhradu škody žalobca 2/ nepreukázal zmenšenie majetku žalobcu 2/ a i v tejto časti je potom žalobou uplatnený nárok žalobcu 2/ nedôvodný.

24. Pokiaľ sa týka hotových nákladov žalobcu 1/ vzniknutých v súvislosti s prepravou vrtuľníka, na ktorom sa žalobca na poľovačku dopravil, uvedené žalobca v konaní preukazuje faktúrou č. 3008004, podľa ktorej je dodávateľom spoločnosť P., G. a odberateľom na strane druhej, konateľ totožnej spoločnosti A. B. - žalobca 1/. Z predmetnej faktúry vyplýva, že je dodávateľom vystavená dňa 11. 10. 2004 (teda v čase, keď sa žalobca 1/ nachádzal vo väzbe), pričom fakturované boli náklady spojené so „súkromnou cestou“. Odvolací súd k uvedenému uvádza, že faktúra obsahujúca položky: „suchý“ prenájom vrtuľníka, letecký benzín, odbavenie, ubytovanie doprovodu, stravné, letecký benzín, osobné auto a „vydanie - letisko Brno - Slovenská správa letísk“ na súkromné účely nijakým spôsobom nepreukazuje náklady účelne vzniknuté v priamej príčinnej súvislosti s trestným stíhaním žalobcu, nakoľko z predmetnej predloženej faktúry nie je zrejmé, kedy a kam sa mala „súkromná cesta“ žalobcu uskutočniť, v akom termíne a akú spojitosť má s trestným stíhaním. Len samotná skutočnosť, že žalobca sa na poľovačku v Slovenskej republike, kde bol následne zadržaný a vzatý do väzby, dopravil rovnako vrtuľníkom, nepostačuje k záveru o spoľahlivo preukázanej škode titulom nákladov na prepravu, keď vystavená faktúra označenú „súkromnú cestu“ žalobcu nijak bližšie neidentifikuje miestom, ani časom vykonanej súkromnej cesty. Okolnosť, že uvedená faktúra predstavuje náklady na prepravu vrtuľníka späť do ČR v čase výkonu väzby žalobcu 1/ vyplýva len z tvrdení žalobcu 1/, avšak nie je objektivizovaná hodnoverným dôkazom a nevyplýva ani zo samotnej faktúry. Uvedený dôkaz ani odvolací súd nevyhodnotil ako spôsobilý, jednoznačne a hodnoverne preukazujúci nárok na náhradu škody vzniknutej v súvislosti s trestným stíhaním žalobcu, nakoľko žalobca 1/ súdu nepreukázal príčinnú súvislosť s jeho trestným stíhaním.

25. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie i v závere, že žalobcovia nepreukázali účelnosť a dôvodnosť nákladov žalobcov tvrdených v konaní vzniknutých v súvislosti s prepravou žalobcov a ich osobných vecí (taktiež motorového vozidla a vrtuľníka, ako už bolo uvedené vyššie) z územia Slovenskej republiky na územie Českej republiky, keď spiatočnú cestu späť do svojej vlasti by obaja žalobcovia museli absolvovať i v prípade, že by neboli vzatí do väzby po vznesení obvinenia pre spáchanie konkrétnych trestných činov. Navyše žalobcami predložené listinné dôkazy mienené na podporu nároku na náhradu škody vzniknutej titulom cestovných nákladov pri preprave žalobcov, ich osobných vecí, či konateľa spoločnosti P. - p. Q. - faktúry vystavené dodávateľom - spoločnosťou s ručením obmedzeným žalobcu 1/ - P. G., v popise fakturovanej služby uvádzajú fakturovanie zapožičanie osobného automobilu na „súkromné účely“ v konkrétnych dňoch (č.l. 392 - 399), pričom z uvedených nevyplýva príčinná súvislosť s trestným stíhaním žalobcov 1/, 2/.

26. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd súhrnne konštatuje, že žalobcovia 1/, 2/ nárok uplatnený žalobou titulom náhrady škody nepreukázali, žaloba v tejto časti nebola dôvodná ani čiastočne, preto súd prvej inštancie rozhodol odvolaním napadnutým rozsudkom správne, keď vo zvyšku žalobu zamietol z dôvodu neunesenia dôkazného bremena. V tejto časti sa odvolací súd s rozhodnutím súdu prvej inštancie obsiahnutom vo výroku II., ako aj s jeho odôvodnením sa stotožňuje a podľa § 387 ods. 2 CSP naň odkazuje. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že uvedené rozhodnutie o nároku na náhradu (vecnej) škody už bolo predmetom prieskumu dovolacieho súdu, pričom dovolací súd odvolaciemu súdu nevytkol v tejto časti žiadne pochybenie a žiadnu z dovolacích námietok žalobcov týkajúcich sa rozhodnutia a odôvodnenia otázky škody nevyhodnotil ako dôvodnú.

27. Podanou žalobou si žalobcovia 1/, 2/ uplatnili i nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá im vznikla v súvislosti s trestným stíhaním, ktoré v rozsahu jedného mesiaca bolo vedené i väzobne, a to každý zo žalobcov vo výške po 33.200,- Eur. Súd prvej inštancie takto uplatnený nárok žalobcom nepriznal, žalobu v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v celom rozsahu zamietol. Súd prvej inštancie uplatnený nárok žalobcov posúdil podľa ust. § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z., a žalobu zamietajúce rozhodnutie žalobu v tejto časti ťažiskovo založil predovšetkým na zistených osobných postojoch žalobcov 1/, 2/, k problematike ochrany prírody, živočíchov v nej žijúcich a ich postojoch k normám upravujúcim ochranu prírody živočíchov a rastlín a k spoločenským hodnotách, vyplývajúcich z obsahu prepisov odposluchov telefonickej prevádzky žalobcu 1, zachytávajúcich telefonické rozhovory so žalobcom 2/.

28. Pokiaľ ide o nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy vo vzťahu k trestnému stíhaniu, odvolací súd predovšetkým všeobecne uvádza, že osoba trestne stíhaná na základe nezákonného uznesenia orgánov činných v trestnom konaní má v zásade právo na náhradu škody spôsobenej takýmto nezákonným rozhodnutím. Trestné stíhanie (prípadne v rámci neho i výkon väzby) je vážnym zásahom do osobnej slobody človeka, má za následok ďalšie negatívne dopady na jeho osobný, rodinný, profesijný život a tiež spoločenské postavenie. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej než majetkovej sféry poškodeného, a teda môže predstavovať rôzne negatívne následky do osobnostnej integrity poškodeného, vplývajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a podobne. Zákon pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy výslovne demonštratívnym výpočtom stanovuje kritériá, ktoré je potrebné vždy posúdiť s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu. Stanovenie výšky nemajetkovej ujmy nie je tak ponechané na ľubovôľu súdu, ale musí byť založené na konkrétnych a preskúmateľných hľadiskách, ktoré musia vychádzať zo skutkového stavu na základe dokazovania vykonaného najmä na zisťovanie konkrétnych následkov v jednotlivých oblastiach spoločenského života dotknutej osoby, v ktorom smere dôkazné bremeno zaťažuje poškodeného. V tejto súvislosti možno vo všeobecnosti konštatovať, že určujúcim vodítkom pre stanovenie výšky nemajetkovej ujmy by mala byť jej primeranosť. Z uvedenej právnej úpravy, ktorá stanovuje okruh skutočností, na ktoré je potrebné pri určení výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy prihliadnuť, potom vyplýva, že nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy nemožno vyvodiť už zo samotnej existencie trestného stíhania, prípadne v rámci neho vykonanej väzby, bez zreteľa na následky dopadu vzniknutej ujmy na jednotlivé stránky života dotknutej osoby, závažnosť ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo. Trestné stíhanie, prípadne realizovaná väzba ako zabezpečovací inštitút, samé o sebe pre poškodeného znamenajú určitú i materiálnu ujmu, to však ale poškodeného nezbavuje povinnosti preukázať v prípade uplatňovania jej peňažnej náhrady vznik tejto nemajetkovej ujmy v jednotlivých oblastiach života a intenzitu zásahu, ako aj to, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom na vyváženie či zmiernenie takto vzniknutej ujmy. Samotné vedenie trestného stíhania či výkon väzby nemožno považovať bez ďalšieho za konanie, v dôsledku ktorého by žalobcovi, resp. žalobcom, automaticky prináležal nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy a žalobca musí v konaní dostatočne spoľahlivo preukázať dôvodnosť uplatnenej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy a dostatočne spoľahlivo preukázať vznik konkrétnych nepriaznivých následkov, ktoré mu mali v súvislosti s trestným stíhaním či vykonanou väzbou vzniknúť a svoje tvrdenia v tomto smere dostatočne podložiť dôkazmi. Zákon č. 514/2003 Z. z. v ustanovení § 17 uvádza, že popri žalobách o náhradu škody (nemajetkovej ujmy) voči štátu sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Priznanie nemajetkovej ujmy nastupuje až v prípade, ak konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Následne sa nemajetková ujma určuje s prihliadnutím na osobu poškodeného a jeho doterajší život, prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy sa posudzuje vzhľadom na okolnosti, za ktorých k nej došlo, ako aj vzhľadom na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v jeho súkromnom živote, prípadne v spoločenskom uplatnení, a to podľa noriem súkromného práva.

29. V prejednávanej veci súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku uviedol, že žalobcovia v žalobe zvýrazňovali, že boli váženými podnikateľmi s rozsiahlou klientelou na trhu výstavby nehnuteľností a vedenie trestného stíhania, ako i vzatie do väzby, malo mimoriadne negatívny vplyv a dopad na ich postavenie a otriaslo ich dobrou povesťou, čo malo v konečnom dôsledku za následok stratu niektorých významných obchodných partnerov ako aj značného podielu existujúcich a potencionálnych klientov. Žalobcovia tak v podanej žalobe tvrdili vážny a intenzívny zásah trestného stíhania ako i vykonanej väzby do ich súkromného, pracovného, rodinného života ako i dobrého mena a povesti, a to v dôsledku vykonanej väzby ako i trestného konania, ako takého.

30. Súd prvej inštancie nárok na náhradu nemajetkovej ujmy zamietol, predovšetkým vyhodnotiac postoje oboch žalobcov k hodnotách chráneným zákonom, vyplývajúcim z obsahu ich vzájomnej komunikácie zachytenej odposluchmi telefonickej prevádzky žalobcu 1/.

31. Odvolací súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí vykonal dokazovanie čítaním zachytenej telefonickej komunikácie medzi žalobcom 1/ a 2/ a použitie predmetného dôkazu záznamov odposluchov

telefonickej prevádzky žalobcu 1/ pripustil a zdôvodnil aplikáciou čl. 16 ods. 2 základných princípov Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci nezohľadňuje skutočnosti a dôkazy, ktoré boli získané v rozpore so zákonom, ibaže vykonanie dôkazu získaného v rozpore so zákonom je odôvodnené uplatnením čl. 3 ods. 1 CSP. Po vykonaní dokazovania odvolací súd konštatoval, že bez prihliadnutia na uvedený dôkazný materiál, t.j. získané odposluchy telefonickej prevádzky žalobcu 1/ a na základe ostatného zisteného skutkového stavu a dôkaznej situácie v trestnom konaní boli obžalovaní spod obžaloby oslobodení; civilný súd však na uvedený dôkaz, trestným súdom vyhodnotený ako získaný v rozpore so slovenskými právnymi predpismi, prihliadol z dôvodu, že z uvedeného je možný a zistiteľný postoj žalobcov 1/, 2/ k činnosti, ktorá sa im podľa obžaloby kládla za vinu, je z neho zistiteľný postoj žalobcov 1/, 2/ k dodržiavaniu zákonov a iných právnych noriem Slovenskej republiky a i na základe takéhoto dôkazu sa možno priblížiť k pravdivému obrazu o skutočnom skutkovom stave a o dôvode pre začatie trestného stíhania žalobcov.

32. Dovolací súd však vo svojom zrušujúcom uznesení uviedol, že ak súd v trestnom konaní oslobodil žalobcov (obžalovaných) spod obžaloby a dôvodom tohto oslobodenia neboli skutočnosti uvedené v zákonnom ustanovení § 8 ods. 6 písm. g/ zákona č. 514/2003 Z.z. (nedostatok trestnej zodpovednosti, zánik trestnosti, zmena zákona, udelenie milosti alebo amnestia), nemôže potom civilný súd svojvoľne vyhodnocovať dôvody oslobodenia spod obžaloby. Podľa názoru dovolacieho súdu nemôže civilný súd ani polemizovať so závermi trestného súdu, ktorý obžalovaných spod obžaloby oslobodil a svoje závery opierať o skutočnosti civilnému súdu svedčiace o príprave žalobcov na protiprávnu činnosť, ak toto vývojové štádium trestného činu (príprava), pre podozrenie zo spáchania ktorého boli žalobcovia v trestnom konaní obvinení, nebolo z hľadiska noriem trestného práva hmotného trestné. Za tejto situácie dovolací súd potom nevzhliadol správnou aplikáciu zásady ex iniuria ius non oritur.

33. Dovolací súd uzavrel, že za daných okolností spočíva rozhodnutie odvolacieho súdu a jeho argumentácia, prezentujúca závery o možnosti použitia nezákonných záznamov z odpočúvania telekomunikačnej prevádzky (ako aj ich samotné posúdenie) v súvislosti s posúdením miery zavinenia žalobcov pri uvalení väzby a na vzniku trestného stíhania na nesprávnom právnom posúdení veci, čo napĺňa aj dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

34. S poukazom na vyslovený právny názor dovolacieho súdu, odvolací súd pri opätovnom prejednaní veci a posúdení dôvodnosti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy na uvedený dôkaz prepisov záznamov telekomunikačnej prevádzky žalobcu 1/ neprihliadal a vec posúdil vyhodnotiac ostatné dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie.

35. Obaja žalobcovia zhodne žiadali nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 33.200,- Eur každý, keď tvrdili, jednak neprimeraný negatívny zásah samotného trestného stíhania do osobnostných práv žalobcov zvýraznený vykonaním väzby v čase od 19.09.2004 do 19.10.2004, kedy boli obaja žalobcovia z väzby prepustení na základe rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici.

36. Odvolací súd na základe podanej žaloby žalobcov rozlišoval medzi tvrdeným nezákonným zásahom do práv žalobcu a ujmou vzniknutou žalobcom v dôsledku väzby v trvaní jedného mesiaca a nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy z dôvodu vedenia trestného konania (trestného stíhania ako žalobcu 1/, tak i žalobcu 2/).

37. Zmyslom a účelom zákona č. 514/2003 Z. z. je ustanoviť v súlade s čl. 46 ods. 3 Ústavy podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy, alebo nesprávnym úradným postupom, a to spôsobom, ktorý umožňuje odškodniť všetky prípady, v ktorých bola poškodenému spôsobená škoda takým rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktoré bolo neskôr posúdené ako nezákonné. Vo vzťahu k náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím základné podmienky vzniku nároku na náhradu škody ustanovuje § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., a to tým, že ustanovuje ako predpoklad na náhradu škody (okrem iného) vydanie nezákonného rozhodnutia a ďalej jeho zrušenie pre nezákonnosť príslušným orgánom. Tieto podmienky sú splnené iba vtedy, ak je vydané rozhodnutie následne zrušené na to príslušným orgánom práve z dôvodu nezákonnosti. Z takéhoto zrušujúceho rozhodnutia potom musí byť dôvod zrušenia skoršieho rozhodnutia (jeho nezákonnosť) zrejmý (II.ÚS 25/2011).

38. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z.. Ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že fyzická osoba čin nespáchala a že trestné stíhanie proti nej nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania (III.ÚS 117/06, I.ÚS 320/2016, I.ÚS 395/2016, I.ÚS 540/2016).

39. Vedenie trestného stíhania na základe nezákonného uznesenia o jeho začatí bez ohľadu na to, či bolo vydané za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. alebo za účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z. odôvodňuje s ohľadom najmä na čl. 46 ods. 3 Ústavy a čl. 36 ods. Listiny právo na náhradu nemajetkovej ujmy takto stíhanej osoby, pokiaľ jej táto v príčinnej súvislosti s vedením trestného konania vznikla (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/152/2018 z 30. septembra 2020).

40. Každé pozbavenie osobnej slobody musí byť „zákonné“, t.j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“ a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivec pozbavený osobnej slobody, musí byť zlúčiteľné s účelom čl. 17 Ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I.ÚS 165/02, II.ÚS 55/98, II.ÚS 703/2014).

41. Predpoklady vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe sú v zákone č. 514/2003 Z. z. vymedzené tak pozitívne (§ 8 ods. 5), ako aj negatívne (§ 8 ods. 6), nevyhnutným predpokladom na vznik nároku na náhradu škody je teda naplnenie niektorej z hypotéz predpokladaných v ustanovení § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z. z., t.j. že voči osobe, ktorá bola vzatá do väzby bolo trestné stíhanie zastavené, bola spod obžaloby oslobodená alebo vec bola postúpená inému orgánu. Ide však len o prvý predpoklad vzniku tohto nároku, pretože vychádzajúc z logického a systematického výkladu zákona č. 514/2003 Z. z. je kumulatívnou podmienkou súčasné nenaplnenie žiadneho z negatívnych predpokladov, za ktorých nárok na náhradu škody nevznikne podľa § 8 ods. 6 (in concreto zavinenie väzby). Inak povedané, v prípade naplnenia niektorého z negatívnych predpokladov uvedených v § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z. z. (napr. (i) zavinenie väzby, (ii) zastavenie trestného stíhania z dôvodu, že trest, ku ktorému môže stíhanie viesť je celkom bez významu popri treste, ktorý pre iný čin bol obvinenému už uložený, alebo (iii) oslobodenie spod obžaloby, pretože osoba nie je trestne zodpovedná) nárok na náhradu škody nevznikne ani v prípade danosti niektorého z pozitívnych predpokladov vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe ustanovených v § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z. z.. Čo je potrebné považovať za zavinenie väzby samotnou osobou, ktorá žiada o náhradu škody, zákon č. 514/2003 Z. z. bližšie neustanovuje, preto je interpretácia a aplikácia tohto zákonného ustanovenia zverená všeobecným súdom, ktoré o nárokoch na náhradu škody spôsobenej väzbou rozhodujú. Pri tomto rozhodovaní vychádzajú vždy z konkrétnych okolností každého prípadu zistených z riadne vykonaného dokazovania, vychádzajúc z ktorého im prislúcha urobiť právny záver o zavinení, resp. nezavinení väzby osobou žiadajúcou náhradu škody. Pri tomto rozhodovaní sa samozrejme musia vyvarovať svojvôle a svoje skutkové a právne závery riadne odôvodniť (I.ÚS 444/2012).

42. Vzhľadom na skutočnosť, že dňa 19.09.2004 boli žalobcovia 1/, 2/ obmedzení na osobnej slobode a dňa 21.09.2004 boli vzatí do väzby so začiatkom plynutia lehoty väzby od 19.09.2004, a to na základe uznesenia o vznesení obvinenia v trestnom konaní, v ktorom boli následne oslobodení spod obžaloby vzhľadom na dôkaznú situáciu v konaní, odvolací súd pristúpil k posúdeniu zásahu výkonu väzby do osobnostných práv žalobcov. V prejednávanej veci, s prihliadnutím na procesnú neprípustnosť všetkých súdu známych okolností prípadu, z obsahu spisu je nutné konštatovať, že žalobcovia v období od 19.09.2004 do 19.10.2004 boli obmedzení na osobnej slobode a boli titulom väzby umiestnení v ústave na výkon väzby v B. B., ktoré obmedzenie osobnej slobody u každého zo žalobcov nepochybne znamená nedobrovoľné obmedzenie slobody pohybu a pobytu v prostredí ústavu na výkon väzby, odlúčenie od rodiny, vytrhnutie z rodinného, pracovného prostredia a zázemia žalobcov 1/, 2/, keď už výlučne uvedené okolnosti nepochybne predstavujú zásah do osobnostných práv ako žalobcu 1/, tak aj žalobcu 2/. Uvedený zásah je podľa názoru odvolacieho súdu spôsobilý vyvolať vznik ujmy v prežívaní žalobcov 1/, 2/, vo vyššie uvedenom smere. Vzhľadom na záver vyslovený najvyšším súdom, odvolací súd nemohol konštatovať, že by si väzbu svojim konaním žalobcovia 1/, 2/ zavinili sami. Odvolací súd, viazaný právnym názorom dovolacieho súdu, dospel k záveru, že je nutné žalobcom 1/, 2/ priznať náhradu nemajetkovej ujmy vzniknutej výkonom väzby za 30 dní strávených v ústave na výkon väzby.

Uvedené finančné zadosťučinenie zohľadňuje a má snahu reparovať prežívanie žalobcov 1/, 2/ a ich psychické rozpoloženie v čase výkonu väzby. Odlúčenie od rodiny v trvaní 30 dní počas výkonu väzby je faktorom, ktorý zasahuje významnou mierou do rodinného života žalobcov a ich rodín. Uvedenú skutočnosť nie je potrebné osobitne dokazovať a rovnako je zrejmé, že nedobrovoľné umiestnenie (ktorejkoľvek) osoby v ústave na výkon väzby s obdobným režimom ako v ústave na výkon trestu, má negatívny dopad na psychiku takto umiestnenej osoby.

43. Odvolací súd však na strane druhej nezohľadnil ako spôsobilý finančného zadosťučinenia dopad výkonu väzby na vnímanie osôb žalobcov 1/, 2/ v spoločnosti, v podobe narušenia dobrej povesti, dobrého mena či postavenia žalobcov. Obaja žalobcovia sú občanmi Českej republiky, na území Českej republiky i žili a pôsobili, pričom do väzby boli vzatí v Slovenskej republike, kam vycestovali na niekoľko dní za účelom výkonu poľovníctva. Je nutné konštatovať, že informovanosť v Českej republike o vzatí žalobcov do väzby v Slovenskej republike bola takmer okamžitá, keď uvedenú správu priniesli s časovým odstupom len niekoľkých dní viaceré médiá v Českej republike. V dôsledku uvedeného tak bolo o osobách žalobcom informované médiami v spektre informácií, ktorými tieto o žalobcov z vlastnej činnosti disponovali a zároveň k predmetnej téme ochrany prírody a krajiny (pre ktorú trestnú činnosť boli žalobcovia vzatí do väzby) a rovnako k zverejneným článkom a k osobám žalobcov v tom čase prebiehali viaceré verejné diskusie na internetových fórach, v ktorých sa jednotlivci vyjadrovali k osobám žalobcov, k ich predchádzajúcemu životu či konaniu. Oboznámiac sa s obsahom zverejňovaných článkov a príspevkov, je nutné konštatovať, že tieto nesvedčali o dobrom mene žalobcu 1/ alebo žalobcu 2/ a preukazovali skôr negatívne vnímanie žalobcov 1/, 2/ širšou verejnosťou, avšak v súvislosti i s iným ich konaním než bolo trestné stíhanie, resp. práve vzatie do väzby žalobcu 1/ a 2/ v Slovenskej republike, na základe ktorého žiadajú náhradu nemajetkovej ujmy.

44. Z vykonaného dokazovania odvolací súd nemohol dospieť k záveru, že žalobcovia 1/, 2/ do momentu vzatia do väzby viedli riadny život a tešili sa bezúhonnej povesti a dobrému menu. O uvedenom svedčí napríklad vykonané dokazovanie keď z dôkazov – prepisov diskusie k článku zverejnenom na stránke R. vyplýva i zverejnený názor k osobe žalobcu 1/: „E. B. je majitelem stavebnin P., tím že k nim lidi chodili nakupovat, tento lov de fakto podporují. Protože tyto stavebniny neslouží k ničemu jinému, než k praní černých penez“... „ ... nevíte nic o koho jde. Ať dostane kolik dostane, stejně sedět nepůjde a dál se bude se svým ferrari prohánět po městě aby lidé viděli kdo je tady pánem. Jo soudruzi a soudružky, vás by ty peníze taky zkazily“.

45. O povesti žalobcu 1/, 2/ v čase ich vzatia do väzby v Slovenskej republike svedčí i článok zverejnený v O. R. dňa 23.09.2004, kde okrem informovaní o vzatí do väzby žalobcov 1/, 2/ bolo i konštatované: „Vzácný opeřenec ale jen doplňuje jiná chráněná zvířata, která B. s H. už dříve skolili. Oba muži totiž měli už v minulosti údajně v Africe a Americe ulovit slona, bizona, lva nebo pumu. V Česku nelegálně stříleli labutě a dravce. Policie u nich navíc při domovních prohlídkách našla kromě řady kožešin a vycpaných zvířat i policejní uniformy, střelné zbraně a nedovolené vojenské střelivo. Při řízení automobilů měli zneužívat policejní symboly a majáčky. Do případu je zřejmě zapojen i známý klatovský podnikatel, který o činnosti mužů věděl“.
45.1 Povesť žalobcov 1/, 2/ bola verejne hodnotená taktiež v diskusii k článku zverejnenom v N. M. S. dňa 23.09.2004 nazvanom „České lovce zatkli Slováci“, kde v obsahu bolo o.i. uvedené: „Pytláci zvali lidi na nepovolený odstřel zvěře na Slovensku i v Africe“.„Organizovaný zločin v Česku si našel nový zdroj závratných příjmů: lov na zákonem chráněnou či vzácnou zvěř“. Praha, Klatovy – Kožešiny medvědů i medvíďete, jejich lebky, vycpaný tetřev hlušec, policenjní uniformy, množství zbraní a nedovoleného vojesnkého střeliva... To je zlomek věcí , které detektivové z Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu objevili při domovní prohlídce u stavebního technika H. H. z E. a vlivného klatovského podnikatele A. B.. Tito dva členové C. N. K. organizovali nelegální lovecké výpravy do Afriky, Ameriky či na Slovensko. V Česku hledali pro tato „tažení“ zájemce, kteří by jim za to dobře zaplatili.“

46. Z vykonaných dôkazov je nutné dospieť k záveru, že to nebola výlučne väzba (ktorú v dôsledku vývoja ďalšej procesnej situácie je nutné označiť, ako nezákonnú) ktorá by zasiahla do dobrého mena či cti žalobcov 1/, 2/, avšak žalobcovia 1/, 2/ boli v očiach širšej verejnosti (viď. zverejnené články médií a diskusie širšej verejnosti) už v tom čase vnímaní i ako pytliaci, a to nie len v súvislosti s im za vinu kladenou činnosťou na Slovensku, ale médiá už v danom čase informovali o tom, žalobcovia participovali na organizovaní , resp. sami organizovali nelegálne lovecké výpravy do Afriky a Ameriky. S uvedenou popísanou činnosťou žalobcov, o ktorej bolo médiami v C. republike verejne informované, nemala väzba

žalobcov v Slovenskej republike nič spoločné. Tá bola dokonca časťou diskutujúcej verejnosti vnímaná i ako náležitá a neprekvapivá, keď medzi v rámci vykonaného dokazovania bol oboznámený i názor z verejnej diskusie k článku zverejnenom na portáli P. : „Slováci zatkli dva české lovce tetřevú“, ktorý názor už diskutujúci evidentne mali z času predchádzajúcemu vzatiu žalobcov do väzby: „Asi pro ne bude překvapení, že si za své poctivě vydělané peníze nemôžou dovoliť všechno. V ČR zatím žádné problémy neměli, za peníze jim prošlo úplne všechno. Závidím Slovensku lidi, kteří se nedajú koupiť a chráni si svoji přírodu. Tady sem se s takovými bohužel nesetkal.“

47. Žalobca 1/ tiež nebol všeobecne vnímaný ako poctivý podnikateľ s dobrou povesťou, tak ako to sám prednášal v konaní, pokiaľ diskutujúcou verejnosťou bol prezentovaný názor, že jeho spoločnosť a obchodná činnosť slúži k „praniu čiernych peňazí“. Väzba vykonávaná na Slovensku, o ktorej bolo následne rozhodnuté ako o nezákonnej a o ktorej bola i širšia verejnosť informovaná, tak nebola jediným izolovaným dôvodom či prvkom, ktorý by kazil inak dobrú povesť či tvrdené dovtedy jestvujúce dobré meno žalobcov. Už pri informovaní i vzatí žalobcov do väzby bolo médiami konštatované, že žalobcovia „sa tešili podivnej povesti“. Z tohto dôvodu odvolací súd dospel k záveru, že za zásah do dobrého mena a povesti výkonom väzby žalobcom 1/, 2/ náhrada nemajetkovej ujmy neprináleží, samotné prepustenie z väzby (a oslobodenie spod obžaloby) sú pre žalobcov dostatočným zadosťučinením a pri určovaní výšky náhrady za výkon väzby odvolací súd vzhliadol ako dôvodný, hodný odškodnenia len zásah do osobnostných práv žalobcov do sféry osobnej slobody, obmedzenia slobody pobytu a pohybu, za odlúčenie žalobcov od rodiny a negatívny dopad výkonu väzby v trvaní jedného mesiaca na psychiku žalobcov.

48. Pokiaľ sa týka určenia výšky náhrady nemajetkovej ujmy, tu odvolací súd považuje za nevyhnutné uviesť, že túto nemožno jednoducho ustáliť, či určiť výlučne mechanickým porovnaním, či určením priemeru súdom priznávaných súm v obdobných veciach, avšak súd konajúci o konkrétnej uplatnenej žalobe je pri svojom rozhodovaní povinný prihliadať na všetky individuality prejednávanej veci a vyhodnotiť konkrétne okolnosti, tvrdený a preukazovaný dopad vedeného trestného stíhania (väzby) na život osoby, ktorá bola nezákonne trestne stíhaná, na jeho osobnú sféru, rodinný život, pracovný život, postavenie a vnímanie trestne stíhanej osoby v ostatnom spoločenskom živote. Pri svojej rozhodovacej činnosti však konajúci súd prihliada i na ostatnú rozhodovaciu činnosť všeobecných súdov v obdobných veciach. Uvedené bolo judikované i v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky II.ÚS 288/2017 z 05.12.2017: „Pri určovaní sumy nemajetkovej ujmy musia všeobecné súdy zohľadňovať svoju vlastnú rozhodovaciu činnosť, a teda v súlade s princípom rovnosti rozhodovať v porovnateľných veciach rovnako a v ich judikatúre by tak mal existovať vzťah priamej úmernosti medzi závažnosťou ujmy a výškou priznanej náhrady“.

49. K posúdeniu primeranosti výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy osoby trestne stíhanej, ktorá bola spod obžaloby oslobodená, alebo voči ktorej bolo trestné stíhanie zastavené, sa vo svojej rozhodovacej činnosti vyjadril i Ústavný súd Slovenskej republiky. V náleze III.ÚS 754/2016-42 zo dňa 24.01.2017 uviedol: „Ústavný súd je toho názoru, že stanoviť presnou sumou výšku náhrady nemajetkovej ujmy za deň či mesiac trvania väzby, alebo vedenia trestného stíhania vopred pre všetky prípady nie je možné, pretože primeranosť výšky náhrady nemajetkovej ujmy musí zohľadňovať vždy osobitné okolnosti prípadu, ktorých rozmanitosť nemožno vopred postihnúť. Rovnako tak nie je možné ani mechanicky prevziať závery rozhodovacej praxe súdov iných štátov či Európskeho súdu pre ľudské práva, a to najmä s ohľadom na odlišnosť životnej úrovne v jednotlivých štátoch, ktorá rovnako tak musí byť zohľadnená pokiaľ priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy má zodpovedať predstavám spravodlivosti a slušnosti v danom čase a na danom mieste. Ani to však neznamená, že takúto rozhodovaciu prax týchto orgánov, by nebolo na mieste zohľadniť. V každom prípade však pokiaľ vo veci sťažovateľky, v ktorej trestné stíhanie žalobcu trvalo takmer 55 mesiacov a väzba takmer 3 mesiace, bola žalobcovi priznaná celková náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 35.000,- Eur už len napríklad s odkazom na rozhodovaciu prax všeobecných súdov v Českej republike (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 2357/2010 zo dňa 11.01.2012, uverejnený v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu ČR, zošit č. 4/2012 pod R 52/2012 s.327 a nasl., ako aj v ňom uvedená široká komparácia rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva a súdov iných európskych štátov), ktoré nepovažujú za neprimerané odškodnenie väzby vo výške 1.000,- Eur za mesiac jej trvania, nemožno považovať odškodnenie zostávajúcich 52 mesiacov trvania trestného stíhania sumou 620,- Eur za mesiac trvania trestného stíhania za neadekvátne. Ústavný súd po zohľadnení povahy trestnej veci, dĺžky trestného stíhania a väzby, preukázaných dopadov trestného stíhania a väzby do osobnostnej sféry

žalobcu a okolnosti, za ktorých k nemajetkovej ujme došlo, považuje priznanú náhradu nemajetkovej ujmy nie len za primeranú, ale aj zodpovedajúcu všeobecnej predstave spravodlivosti a slušnosti“.

50. Odvolací súd sa tak pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy riadil pravidlami, ktoré vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy za väzbu súdna prax postupne vytvorila ako stabilizujúce sa kritériá určenia jej výšky, keď prihliadal na povahu trestnej veci, dĺžku väzby, preukázaný dopad väzby do osobnostnej sféry poškodeného a širšie okolnosti, za ktorých k vzniku nemajetkovej ujmy došlo, korigované všeobecnými princípmi spravodlivosti. Všetky tieto kritériá odvolací súd zohľadnil a prihliadol na ne a učinil tiež komparáciu s ostatnou rozhodovacou činnosťou slovenských súdov.

51. S poukazom na osobité okolnosti zistené vykonaným dokazovaním v prejednávanej veci odvolací súd dospel k záveru, že náhrada za ujmu vytrpenú výkonom nezákonnej väzby v trvaní jedného mesiaca je v prípade oboch žalobcov primeraná vo výške 30,- Eur za deň, t.j. celkovo vo výške 900,- Eur u každého zo žalobcov, keď ako už bolo uvedené vyššie, odvolací súd dospel k záveru, že odškodniť je nutné predovšetkým ujmu spôsobenú žalobcom zásahom do ich súkromného života, obmedzením či porušením ich práva na slobody pohybu, pobytu a zásahom do ich práva na súkromie a rodinný život, čomu i v zmysle rozhodovacej praxe zodpovedá suma 30,- Eur za deň výkonu väzby, ktorá suma je pri spodnej priemernej hranici súdmi priznávaných súm (priznávaného rozpätia pohybujúceho sa vo výške 20 – 67,- Eur za deň), keď inými súdmi priznávaná prípadná vyššia suma (spravidla v rozmedzí 50 – 60 Eur za deň) v sebe zahŕňa i poškodenie povesti, dobrého mena, zníženie vážnosti osoby nezákonne umiestnenej vo väzbe v spoločnosti, ktorú okolnosť však z vykonaného dokazovania odvolací súd preukázanú nemal. Odvolací tak postupoval i v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/24/2020, ktoré príkladmo uvádza, na čo je potrebné pri určení výšky nemajetkovej ujmy prihliadať v prípade náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutím o väzbe.. V uvedenom rozhodnutí sa uvádza, že otázka, aká má byť výška náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutím o väzbe, je vždy závislá (popri zákonných predpokladoch a judiciálne ustálenej praxe) od výsledku posúdenia práve individuálnych jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach. Na tieto konkrétne individuálne a jedinečné skutkové okolnosti vyplynuvšie z vykonaného dokazovania odvolací súd prihliadal. Závery odvolacieho súdu pri posudzovaní nastolenej otázky náhrady nemajetkovej ujmy za výkon väzby v prejednávanej veci sú výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov viedli odvolací súd k prijatiu tohto rozhodnutia. Odvolací súd má vedomosť, že od uvedeného rozhodnutia Ústavného súdu SR, ktoré aprobovalo výšku náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 30,- Eur za deň väzby ako primeranú, súdy rozhodujúce o obdobných nárokoch priznávali i vyššie sumy. Krajský súd v Banskej Bystrici v konaní sp. zn. 16Co/94/2022 priznal náhradu za nemajetkovú ujmu vzniknutú výkonom väzby žalobcu – colníka - vo výške 50,- Eur za deň väzby, keď však väzba v tam prejednávanej veci trvala 175 dní (v súdenej veci 30 dní) a odvolací súd mal v zhode so súdom prvej inštancie vykonaným dokazovaním preukázané, že žalobca v tam prejednávanej veci viedol riadny, bezúhonný život a požíval ako občan (colník) rešpekt a úctu okolia. V obdobnej veci Krajský súd Košice priznal v rozhodnutí sp. zn. 1Co/169/2018 náhradu nemajetkovej ujmy za nezákonné rozhodnutie o väzbe vo výške 66, 67 Eur za jeden deň väzby.

52. V súdenej veci osobitnou okolnosťou zistenou vykonaným dokazovaním, ktorá viedla odvolací súd zotrvať pri spodnej hranici priznávaného zadosťučinenia je tá okolnosť, že nemožno nepochybne konštatovať, že by sa žalobcovia do dňa vzatia do väzby tešili dobrej povesti, táto bola médiami, ako i bežnými občanmi žijúcimi so žalobcami v mieste bydliska, označená ako „podivná“ a žalobcovia boli spájaní i s nekalou činnosťou. Väzba trvala 30 dní, bola žalobcami vykonaná v roku 2004, pričom žalobou si žalobcovia uplatnili nárok až v roku 2011 (keď spod obžaloby boli oslobodení v roku 2008), keď i Ústavný súd vo vyššie uvedenom rozhodnutí z roku 2017 konštatoval, že suma 1000,- Eur za mesiac výkonu väzby je nie len primeraná, ale zodpovedá i všeobecnej predstave spravodlivosti a slušnosti. S prihliadnutím na všetky vyššie uvedené individuálne okolnosti, ktoré odvolací súd komplexne vyhodnotil, priznal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v prípade oboch žalobcov vo výške 30,- Eur za deň vykonanej väzby, spolu vo výške 900,- Eur u každého zo žalobcov.

53. Pokiaľ sa týka nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za vedenie trestného stíhania, ktorú obaja žalobcovia uplatnili v rovnakej výške po 33.200,- Eur každý, včítane nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za výkon väzby, tieto od seba osobitne neodlišujúc a skutkovo nezdôvodňujúc dôvodnosť výšky, odvolací súd dospel k záveru, že nárok žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy za samotné vedenie

trestného stíhania nie je dôvodný. Prihliadol na osobité okolnosti zistené vykonaným dokazovaním vo veci. Je nutné uviesť, že odvolací súd sa bez ďalšieho stotožňuje so záverom vysloveným Ústavným súdom Českej republiky v náleze I.ÚS 554/04 zo dňa 31.03.2005, že každé trestné konanie negatívne ovplyvňuje osobný život trestne stíhaného, na ktorého sa síce do okamihu právoplatnosti meritórneho rozhodnutia prihliada ako na nevinného a už samotný fakt trestného stíhania je záťažou pre každého obvineného. Už samotné trestné stíhanie výrazne zasahuje do súkromného a osobného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti a to tým skôr, ak ide o obvinenie nepravdivé, ktoré je potvrdené právoplatným oslobodzujúcim rozsudkom.

54. V súdenej veci však odvolací súd dospel k záveru, že samotné vedenie trestného stíhania žalobcovi 1/ ani žalobcovi 2/ nespôsobilo taký zásah do osobnostných práv, u ktorého by nebolo dostatočným zadosťučinením oslobodenie spod obžaloby, ale ktorý by navyše odôvodňoval i satisfakciu v podobe peňažného plnenia. Samotné trestné stíhanie bolo vedené od 19.09.2004 (keď uvedeným momentom boli žalobcovia 1/ a 2/ i obmedzení na osobnej slobode a vzatí do väzby), pričom následne boli žalobcovia rozsudkom Okresného súdu v Brezne č. k. 2T/85/2005-3 zo dňa 07.02.2008 oslobodení spod obžaloby, pretože nebolo objektívne preukázané, že by sa obžalovaní boli dopustili trestnej činnosti tak ako im je to kladené v obžalobe za vinu. V dôsledku odvolania okresného prokurátora proti vyššie uvedenému rozsudku Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací odvolanie okresného prokurátora zamietol, a to uznesením sp. zn. 2To/125/2008 zo dňa 22. mája 2008.

55. Z uvedeného vyplýva, že trestné konanie bolo vedené 44 mesiacov, t. j. cca tri a pol roka, avšak bolo vedené orgánmi činnými v trestnom konaní a neskôr prejednané súdmi iného štátu, než v ktorom žalobcovia 1/, 2/ mali trvalé bydlisko, reálne žili, pôsobili a pracovali, pričom na úkony v trestnom konaní v Slovenskej republike neboli povinní sa dostavovať, v tomto boli právne zastúpení. Dopad na žalobcov a všeobecná informovanosť verejnosti v Českej republike nebol tak priamy, bezprostredný či intenzívny, verejne bolo médiami informované len o vzatí žalobcov do väzby v Slovenskej republike s popisom trestnej činnosti im kladenej za vinu a o ich následnom prepustení. O ostatnom priebehu trestného konania však už verejne informované nebolo, po prepustení z väzby tak už žalobcovia neboli verejne konfrontovaní so skutočnosťou vedeného trestného stíhania. Žalobcovia v konaní nepreukázali, že by im vznikla konkrétna ujma, ktorá by bola v priamej príčinnej súvislosti s vedením trestného konania. Žalobcovia dôvodnosť žaloby a jej argumentáciu založili predovšetkým na tvrdení, že boli váženými podnikateľmi. Uvedenú okolnosť však nemal za preukázanú už súd prvej inštancie, čo v odôvodnení rozhodnutia i detailne odôvodnil.

56. Zároveň trestné stíhanie žalobcov vedené v Slovenskej republike nebolo jediné trestné konanie, ktoré bolo proti žalobcom v danom čase vedené, keď záznamy nachádzajúce sa v spise prejednávanej civilnej veci ako i pripojeného trestného spisu sa týkajú i inej trestnej činnosti, ktorá sa kládla žalobcom 1/, 2/ za vinu, a ktorá sa mala stať v Českej republike, v súvislosti s ktorou trestnou činnosťou boli v Českej republike zabezpečené záznamy telefonickej prevádzky žalobcu. Žalobcovia a ich činnosť tak v danom čase (pred vzatím do väzby a pred vznesením obvinenia v SR) boli monitorovaní orgánmi činnými v trestnom konaní v Českej republike, v súvislosti s dôvodným podozrením na páchanie trestnej činnosti i v Českej republike.

57. Z obsahu spisového materiálu prejednávanej veci vyplýva, že sudkyňa Okresného súdu Plzeň-sever vydala dňa 17.09.2004, t.j. v čase pred vznesením obvinenia žalobcom 1/, 2/ a pred vzatím do väzby v Slovenskej republike, príkaz na domovú prehliadku, a to na základe návrhu štátnej zástupkyne Okresného štátneho zastupiteľstva Plzeň-sever zo dňa 16.09.2004, ktorý návrh odôvodnila tým, že podozrivý B. a H. sú dôvodne podozriví, že sú v spojení s organizovanou skupinou pôsobiacou vo viacerých štátoch, a to území Českej republiky a Slovenskej republiky, najmenej od 27.04.2004 do súčasnej doby, kedy v niekoľkých prípadoch v rozpore s právnymi predpismi na ochranu prírody sa na území Slovenskej republiky pokúsili neoprávnene loviť zver, a to tetrova hlucháňa a medveďa hnedého. Je dôvodné podozrenie, že v bydlisku podozrivých sa nachádzajú veci dôležité pre trestné konanie, a to sú najmä vypreparované exempláre zveri, či akékoľvek ich časti, lovecké trofeje, nelegálne držané zbrane, či zbrane použité k spáchaniu trestnej činnosti, kontakty na ďalšie osoby podieľajúce sa na trestnej činnosti, a to vo forme písomných poznámok, či uložené v dátovej podobe, v diároch, v PC a pod., mobilné telefóny a ďalšie veci dôležité pre trestné konanie.

58. Totožného dňa, t.j. rovnako v čase pred vznesením obvinenia a pred vzatím žalobcov 1/, 2/ do väzby v Slovenskej republike, konala Policie České republiky – Útvar pro odhalování organizovaného zločinu, ktorý vydal príkaz k prehliadke iných priestorov spoločnosti firmy P., G., na adrese F., O. C.XXX, pričom z uvedeného vyplýva, že na základe výsledkov preverovania trestnej činnosti existuje dôvodné podozrenie, že by sa vo vyššie uvedených priestoroch firmy P., G. užívaných podozrivou osobou A. B. mohli nachádzať veci dôležité pre trestné konanie. Jedná sa najmä o vypreparované exempláre zveri alebo akékoľvek ich časti, lovecké trofeje, nelegálne držané zbrane, či zbrane slúžiace k páchaniu trestnej činnosti, kontakty na ďalšie osoby podieľajúce sa na trestnej činnosti, a to vo forme písomných poznámok, grafických dokumentov, či uložené v dátovej podobe v diároch, PC a pod.

59. Z uvedeného vykonaného dokazovania bolo zrejmé, že v čase pred zadržaním žalobcov 1/, 2/ a vznesením obvinenia v Slovenskej republike boli žalobcovia podozriví z trestnej činnosti v súvislosti s organizovanou skupinou, pričom podozrenie bolo natoľko dôvodné, že sudkyňa Okresného súdu v Plzni vydala príkaz na vykonanie domových prehliadok. Rovnako sa so súhlasom štátneho zástupcu realizovala prehliadka iných priestorov vo forme, resp. v spoločnosti patriacej žalobcovi 1/. Možno tak konštatovať, že činnosť žalobcov 1/, 2/ bola monitorovaná orgánmi činnými v trestnom konaní na území Českej republiky, už v čase pred vznesením obvinenia žalobcom a pred vzatím žalobcom do väzby v Slovenskej republike, a to pre trestnú činnosť päť mesiacov predchádzajúcu vzneseniu obvinenia žalobcom v Slovenskej republike. Nemožno tak konštatovať, že by trestné stíhanie žalobcov v Slovenskej republike bez akéhokoľvek objektívneho základu a nečakane zasiahlo do tvrdenej dovtedy existujúcej dobrej povesti, či vedenia bezúhonného života žalobcov 1/, 2/.

60. Ako takí žalobcovia neboli vnímaní ani širším okolím, ktorá okolnosť je zistiteľná z vykonaného dokazovania. keď z tohto vyplynuli vyjadrené negatívne názory na činnosť, správanie a povesť žalobcov 1/, 2/; opakujúce boli i vyjadrenia ohľadom strachu obyvateľov F. z konania žalobcu 1/. K vnímaniu žalobcov 1/, 2/ ostatnou verejnosťou sa odvolací súd vyjadril už vyššie v odôvodnení týkajúcom sa nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za väzbu a uvedené okolnosti a závery sa vzťahujú i na povesť žalobcov v súvislosti s nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy za vedené trestné stíhanie.

61. Obsahom spisového materiálu v rámci dôkazov predkladaných samotnými žalobcami v civilnom konaní je i citácia vyjadrenia hovorkyne policajného zboru Českej republiky. V obsahu článku „Slováci zatkli dva české lovce tetřevů“ predloženom žalobcami je o. i. uvedené: „V rámci akce byli provedeny domovní prohlídky firmy a advokátní kanceláře. Při nich byli zajištěný mimo jiné kožešiny medvědů v jednom případě medvíděte, rysa, lebky medvědů, vycpané exempláře tetřeva hlušce a tetřívka obecného. Pachatelé pravděpodobně pytlačili i na území České republiky, kde měli nelegálně lovit dravce a labutě.“ „Také byly zajištěny policejní uniformy, masky na obličej, zbraně a nedovolené vojenské střelivo,“ sdělila policejní mluvčí O. T.. F. podnikatel vlastnil přes 60 zbraní, ve firemním vozidle měl nelegálně namontované výstražné světelné a zvukové zařízení. „Oba podnikatelé zneužívali i symbolů Policie ČR, a to zejména při řízení vozidel,“ dodala T..“

62. Z ďalšieho vykonaného dokazovania v súvislosti s diskusiou na ČT1 o 19:15 Události samotná moderátorka k osobe žalobcu 1/ uviedla: „Když policie pana B. zadržela, obyvatelé F. se ze strachu z něj nechtěli k situaci vyjadřovat“. V rovnakej bolo uvedené: „Policisté ale při domovních prohlídkách objevili lebky a kožešiny medvědu, vyspané exempláře tetřeva hlušce a dokonce levhartí, nebo bizoní kůže. Zatčené ale policie nejspíš podezřívá i z jiné trestné činnosti. Odposlouchávala jim totiž telefony“. „Soudce dal příkaz na odposlouchání jejich telefonátu v úplně jiní věci a z toho se těžila jiná trestná věc, což je nepřípustné“.

63. Z uvedeného je tak nutné konštatovať, že pokiaľ žalobcovia 1/, 2/ boli v Slovenskej republike trestne stíhaní a následne oslobodení spod obžaloby pre trestné činy na úseku ochrany živočíchov a rastlín, potom vedenie tohto trestného konania na Slovensku nie je izolovaným dôvodom pre narušenie dobrého mena a povesti žalobcov a nie je tak dôvod pre priznanie finančnej náhrady tvrdenej vzniknutej ujmy, keď i samotnou hovorkyňou polície Českej republiky bolo verejne informované, že u žalobcov boli nájdené trofeje viacerých chránených (i v Českej republike) druhov živočíchov, ktoré samotné môžu pochádzať len z trestnej činnosti, inej, než za akú boli žalobcovia stíhaní v Slovenskej republike.

64. O povesti žalobcu 1/ svedčí i článok zverejnený v F. S. č. 223 zo dňa 23. 09. 2004, kde bolo uvedené: „Obviněný A. B. se v F. podle našich informací těší podivné pověsti. Jestli ho nezavřou, tak ho oddělají.

Už dvakrát ho někdo pověsil v lese za nohy a nechal ho tam viset“, řekl včera o skoro U. F. podnikateli muž, který se podobně jako ostatní obával kvůli případně podnikatelově pomstě zveřejnit své jméno. Obdobné obavy mněla i žena z F.. Popsala však další podnikatelův skutek: „Při D. Q. se svou soukromou helikoptérou nebezpečně zkřížil dráhu vrtulníku ministerstva vnitra“ uvedla.

65. Súčasťou spisového materiálu je i ospravedlnenie k vyššie uvedeným informáciám, zverejneným v F. S., adresované K. M. Q., právnemu zástupcovi žalobcu 1/, mienené žalobcovi 1/, ku ktorým údajom bolo uvedené, že sú nepravdivé, a preto sa za ich uverejnenie v F. S. ospravedlňujú. Uvedené ospravedlnenie bolo datované 17.04.2007. Z uvedeného tak možno konštatovať, že v čase začatia trestného stíhania žalobcov 1/, 2/ v Slovenskej republike v roku 2004, boli o žalobcovi 1/, ale aj o žalobcovi 2/ zverejňované vyššie popísané nelichotivé informácie k ich povesti i miestnym periodikom, ktoré odzrkadľovali vnímanie žalobcu 1/ širšou verejnosťou v Českej republike, v čase začatia trestného stíhania v Slovenskej republike, pričom až v roku 2007 sa uvedený denník za zverejnené údaje ospravedlnil ako za nepravdivé.

66. Pre úplnosť je potrebné tiež uviesť, že pokiaľ žalobcovia argumentovali dôvodnosť žalovaného nároku i z dôvodu, že ich trestné stíhanie spôsobilo psychickú ujmu, resp. útrapy i rodine, rodinným príslušníkom, už súd prvej inštancie správne konštatoval, že v takomto prípade by pasívne vecne legitimovaní boli dotknutí rodinní príslušníci, ktorí pociťovali takéto útrapy, či traumu, pričom žalobcovia takéto zásahy, prežívanie, či traumy v konaní netvrdili a nepreukázali. Žalobcovia v konaní nepreukázali, že by samotné trestné stíhanie malo priamy dopad na ich osobnostnú sféru, žalobcovia v konaní nepreukázali, že by s vedením trestného konania v Slovenskej republike prežívali väčší stres či útrapy, že by mali obavy z jeho výsledku, že by sa uvedené nejak podpísalo na ich osobnom, rodinnom, či zdravotnom stave. Stigmatizácia žalobcov, pokiaľ bola spôsobená, nebola vyvolaná výlučne trestným konaním vedeným na území iného štátu, než v ktorom žalobcovia žili a pôsobili a nebolo preukázané, že by táto trvala. Samotní žalobcovia dokonca vypovedali, že vedené trestné konanie ich neodradilo a ani nevylúčilo ani z možnosti výkonu práva poľovníctva, nakoľko sami žalobcovia vypovedali, že poľovníctvu sa venujú i naďalej a teda možno konštatovať, že trestné stíhanie pre trestné činy vedené na úseku ochrany prírody, nezanechalo na žalobcovi 1/ a ani na žalobcovi 2/ akúkoľvek psychickú traumu, ktorá by napr. výkonom práva poľovníctva bola opätovne oživovaná. Žalobcovia 1/, 2/ neboli vylúčení z poľovných združení, ktorých boli členom. Žalobcovia nepreukázali ani negatívny dopad práve vedeného trestného stíhania v Slovenskej republike na ich obchodné vzťahy v Českej republike, či akúkoľvek inú ich osobnostnú sféru. Nedôvodná stigmatizácia žalobcov vyvolaná trestným stíhaním v konaním tak preukázaná nebola.

67. Za uvedených okolností odvolací súd dospel k záveru, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej vedením trestného stíhania v Slovenskej republike nie je dôvodný a že samotné oslobodenie spod obžaloby žalobcov je pre oboch žalobcov dostatočným zadosťučinením. Vychádzal pritom zo záverov súdnej praxe, podľa ktorých rozhodnutie o priznaní prípadnej náhrady nemajetkovej umy má byť vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu v súlade s požiadavkou spravodlivosti, kedy súd musí mať preukázanú najmú skutočnosť, pre ktorú dospel k záveru, že zadosťučinenie v podobe oslobodenia spod obžaloby resp. zastavenia trestného stíhania nie je postačujúce, predovšetkým z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých navrhovateľovi vzhľadom na jeho postavenie v rodine, spoločnosti a podobne (napr. uznesenie NS SR sp. zn. 7Cdo/154/2011 zo dňa 12. 12. 2012). Žiadnu takúto skutočnosť, odvolací súd, v zhode so súdom prvej inštancie v konaní preukázanú nemal. Naopak, z vykonaného dokazovania súdom v oboch inštanciách vyplynul zrejmý dešpekt oboch žalobcov k dodržiavaniu právnych noriem ako Slovenskej, tak i Českej republiky, keď uvedení sa neštítili o.i. ani takého konania ako zneužívania symbolov Policie Českej republiky, najmä pri vedení motorových vozidiel, za účelom získania nenáležitého zvýhodnenia ich osôb a privilegovanosti. S poukazom na uvedené dôvody odvolací súd žalobu žalobcov vo zvyšku, t.j. nároku na náhradu nemajetkovej ujmy prevyšujúcej sumu 900,- Eur, zamietol ako nedôvodnú.

68. Keďže odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v jeho meritórnej časti, sám rozhodol o trovách prvoinštančného, odvolacieho ako aj dovolacieho konania postupujúc podľa ust. § 262 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 CSP, § 396 ods. 1 CSP a § 453 ods. 3 CSP.

69. Žalobcovia boli v prejednávanej veci úspešní len čiastočne, kedy z uplatnených nárokov na náhradu škody a nemajetkovej ujmy vo výške 33 200,- neboli úspešní ani z časti v nároku na náhradu škody

a v nároku na náhradu nemajetkovej ujmy boli úspešní len do výšky 900,- Eur a to titulom výkonu väzby; nemali však žiadny úspech v časti uplatňovanej náhrady nemajetkovej ujmy za vedenie trestného stíhania. Čiastočný a nepatrný úspech žalobcov čo do základu o nemajetkovej ujme sa rovná neúspechu žalobcov v časti o nároku na náhradu škody, preto odvolací súd postupoval podľa § 255 ods. 1 CSP a vyslovil, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania.

70. Rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).